

## Eestlastele ülemerevaandel !

Nagu juba olete lugenud, on eestlaste repatrieerimine Saksamaalt osutunud lootusetuks lähematel aastatel. Tulevikus eksisteerimiseks on meil vaid üks võimalus : emigratsioon, ja seda võimalikult suurimais gruppides. Sojaväevoimud ei näi aga sellest üldse huvitatud olevat, nii et see tuleb organiseerida meie endi poolt. Briti tsoonis on juba astutud samme selles suunas ja juba mitu korda voolab tuhandeid Balti naisi Inglismaale, kus nad tänu valitsuse vastutulelikkusele rakendatakse tööle, peamiselt sealsetes hakglates.

Meie kaasaemaalased, kes elavad USA tsoonis on müüd ootanud juba üle aasta, ei kuskil paista aga kedagi, kes tunneks huvi nende seaduse vastu. Ma motlen just nende ringkondade peale, kes kindlasti oleksid võimalised tegema midagi selles suunas, kui nad aga toesti sooviksid seda teha. Aga kuidas on teised rahvusrühmad võimalised seda tegema ? Nad on kõik lahendanud emigratsioonimisimuse mingil viisil : kui ei oleks ole kullaldane arv affidavid-e, on nad nad kogu leidnud teisi abinõusid ja tuhandeid nende kodanikke emigreerub uuele kodumaale.

Miks ei ole organiseeritud ühtegi usulist läkitust meie kirkiku poolt ? Kogemused on osutanud, et just sõrased läkitused omavad hulga laiemat tegevusvõime kui ükski teine organisatsioon. Kus on aga need kirikuorganisatsioonide hool võrsilviibivate eestlaste üle kui nad ei hoolitse oma koguduslike meetodite eest onnetus Euroopas ? Miks oleme unustatud, just siis kui meie käsi koi-ge halvemini käib.

Muidugi, meie meelame, et - on natuke raske soojades tubades ja täidetud kohtudega aru saada sellest olukorrast, millesse oleme asetatud siin.

Meie ei esita abipalvet järeleemotlematult : DP - de elu Saksamaal on muutunud väljakannatamatuks. "Neetud välismaalased", kui nad juhuslikult ei tööta sojaväele või UNRRA - le, on rakendatud koige raskesti töödele, vartamata nende hariduslikule tasemele. Me oleme valmis tegema seda tööd üksikoik kus mujal, aga mitte siin. Ei paista mingit paremaid väljaveateid meie jaoks - motlen just sõrastele inimestele, kes elavad üksikuina ja ei ole laagrites. Palju voika siia veel juurde lisada, kuid praegu ei ole sobiv aeg selle tege-



niseks. Kord me räägime nendest küsimustest, mida me praegu ei saa mainida.

Ma ei palu midagi endale või kaaslastele minu olukorras. Ma esitan selle palve eesti üliopilaste nimel USA tsoonis, kes kannatavad vaikselt. Need noored on liiga unked, et midagi nurada, ja neid ei tohi sellepärast süüdistada - kord olite ise sährased kui nemad.

Neid ei ole arvult palju, siiski, teiste rahvusgruppide hulgas nad on väljapaistvad üliopilased. Neil on õnnestunud seda ka korduvalt teendada, ja on oma saavutustega ürtanud suurt tähelepanu. Neid mitte aidata müüd tähendaks suurt ülekohust nende noorte inimeste vastu. Nad on juba - ilma eranditega - kaotanud kõik : kodud, sugulased, ja mis on neile koige kallim - nende kodumaa. Neil on seljataga rasked katsumised - hulga raskenda kui võite ettekujutada, aga igal juhul ei tahtaud nad edasi püsida laagrites ja oodata paremaid aegu, vaid kirjutasid end sisse ülikoolidesse, et täiendada oma haridust.

Selle korval on just eesti üliopilane see, kas koige enam- halvemini hoolitsetud kogu rahvusvahelisest üliopilasperest. Suurem osa teistest on oma välismaadel asuvate rahvusgruppide hoolitsuse all, ja nad saavad oma igakuulise toetuse, riistet jne. Siiani toet on olnud UNRRA poolt.

Meie üliopilased peavad täiel määral ise endi eest hoolitsema, kuna seal pole kedagi, kes nende eest hoolitseks. Nad on noored, ja neil on samad vajadused, mis nende kaaslastel. See süvendab nende kibedust ja kodutusetunnet nende hinges. Siiski, nad ei kaeba, ei nurise, vaid jätkavad kangelaslikult oma õpinguid.

Kui UNRRA lõpetab oma tegevuse, on lõpetatud ka nende õpingud / : ükski neist ei ole võimeline tasuma kulukat õppemaksu Saksa ülikoolides ja stipendiumi järgi võib välismaalane oodata aastakümneid. Neid sunnitakse hoolimatult leidma töökohti ja katkestama õpinguid. - Sellest oleks kahju ja kaotus koigile eestlastele, kuskohas nad ka ei asu. Kas poleks sellepärast võimalik varustada neid ülemeremaadelt kollektiivselt viisadega ja neile nii võimaldada jätkata õpinguid, nagu seda tehakse teiste rahvaste poolt. Arge unustage, et kui kunagi keegi hakkab üles ehitama vaba Eestit, siis seda saab täide



viia ainult oppiva noorseo läbi, kuskohas nad ka praegu asuksid - Rootsis, Briti tsoonis, siin. Sellepärast meie esimene kohus on neid aidata, vaatamata sellele, kas nad on meile sugulased või mitte, sest me oleme kõik sugulased vere poolt, kui me ainult soovime olla ~~g~~ eestlased.

Ametnikud emigratsiooni-asutustes küsivad : Kas on teie kaasmaalased välismaadel ? Miks ei aita nad teid ? Teil on olnud küllalt aega neidele kirjutamiseks. Vastuseks võime vaid olgu kehitada.

Me ei tea ka, miks nad kohklevad. Kindlasti on küllalt joukaid eestlasi/ välismaal, kes võiks kergesti sobida/ olla, et pakkuda garantiisid, mis võimaldaks emigratsiooni paljudele eesti üliõpilastele. Miks nad ei tee seda ? Kui keegi siin saab affidaviti - 1 , on see enamasti allakirjutatud kollektiivse ameeriklase poolt.

Aga praegu pole aeg kohklemiseks, peab tegutsema, ja seda kiiresti. ~~Ikka~~ Veel on võimalus päästa, mis on säilinud möödunud tormist. Kuid ühel päeval isegi see abi võib tulla liiga hilja.

Ja kui kunagi see toesti sünnib , siis on eestlased ise süüdi selles, et ei leidu enam eestlust. Nad ise ei soovinud seda.

Arge keelduge kuulmast, kus te ka viibiksite. Te olete nende ainuke lootus !

Me lugesime ühest ajalehest, et "Eesti Kodu" Melbourne'is on võtnud kene-ä teinud kene algatuse oma kannatavate kaasmaalaste toetamiseks Euroopas. Nad organiseerid maskeraadi ja selle sissetulek oli fantastiline meie meelest. Kui sellest sissetulekust ainult üks / osake negi antakse Müncheni Eesti Üliõpilaste Abifondi käsutusse, te võtaksite neil mõneks ajaks ühe raske koorma. Tehke seda, sest neid ei saa aidata paberile pandud sonadega, vaid tegudega.

Usaldage neid noori inimesi ! Usaldus loob kohusetunde. Ja eesti kohusetunne on hinnatud ja eeskujuks seatud kõigi rahvaste poolt kollega oleme pidanud tutvuma selles moodas Babiloonis.

See oleks traagiline , kui meie omad inimesed osutuksid võimetuiks seda hindama. Kui see minu hääl ei jää mitte "häädjaks hääleks korbes", nimekirju ja lähemat informatsiooni saab: E.U.K., Eesti-Komitee, München, Bavaria, Estonian Committee Germany.